

24 ΝΟΕΜΒΡΗ 1956 – 24 ΝΟΕΜΒΡΗ 2016.

60 ΧΡΟΝΙΑ ΣΤΗΝ ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑ

60 ΧΡΟΝΙΑ ΣΤΙΣ ΕΠΑΛΞΕΙΣ ΤΟΥ ΤΑΞΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ

60 ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΠΟΛ

Όπως είναι φυσιολογικό η δημιουργία τόσο των σωματείων λογιστών όσο και της Πανελλήνιας Ομοσπονδίας Λογιστών σαν τμήμα του ελληνικού εργατικού κινήματος και η εξέλιξη τους καθορίζεται και επηρεάζεται από την εξέλιξη της οικονομίας και της στρατηγικής του κεφαλαίου καθώς και από την πολιτική των αστικών κυβερνήσεων. Επίσης επηρεάζεται άμεσα από τη συνολική πορεία του εργατικού κινήματος καθώς και από την τακτική και στρατηγική πολιτικών δυνάμεων που επιχειρούν να δράσουν εντός αυτού του κινήματος.

Δεδομένων των παραπάνω, η συνδικαλιστική οργάνωση των λογιστών δεν είχε ευθύγραμμη πορεία αλλά είχε περιόδους έξαρσης και υποχώρησης. Ανεξάρτητα όμως από την καμπή του εργατικού κινήματος (άνοδος ή υποχώρηση) η ΠΟΛ με σταθερότητα διεκδικούσε για λογαριασμό της τάξης μας την κάλυψη των σύγχρονων αναγκών, κόντρα στο ρεύμα του «ρεαλισμού» και της ενσωμάτωσης στις ανάγκες της καπιταλιστικής οικονομίας και της «ανάπτυξης» η οποία ταυτίζεται στον καπιταλισμό με τα συμφέροντα του κεφαλαίου και έχει σαν προϋπόθεση το τσάκισμα του συνόλου των δικαιωμάτων και κατακτήσεων του λαού.

Καθώς η εξέλιξη της λογιστικής σαν επάγγελμα συμβαδίζει με την ανάπτυξη της καπιταλιστικής οικονομίας, ιδρύονται οι πρώτες εμπορικές και βιομηχανικές σχολές ήδη από το 1894. Αποτέλεσμα ήταν η δημιουργία μισθωτών εργαζόμενων που ασχολούνταν αποκλειστικά με την λογιστική ως επάγγελμα. Έτσι δημιουργείται, και κάτω και από το κλίμα της εποχής, η ανάγκη συνδικαλιστικής εκπροσώπησης είτε μέσα από τα σωματεία ιδιωτικών υπάλληλων είτε μέσα από ομοιοεπαγγελματικά σωματεία όπως αυτά που ιδρύθηκαν την περίοδο μεταξύ 1920 έως και 1939 όπως ή « Πανελλήνιας Επιστημονική Λογιστική Εταιρεία», ο «Σύλλογος Αναγνωρισμένα Αρχιλογιστών Αθηνών – Πειραιά», ο «Σύνδεσμος Λογιστών Ελλάδος», και η «Πανελλήνια Ένωση Λογιστών» το οποίο είναι και το πρώτο σωματείο μισθωτών Λογιστών.

Ακόμα και στις πιο δύσκολες συνθήκες, στα πιο μαύρα χρόνια για το εργατικό κίνημα (δικτατορία Μεταξά, Κατοχή) οι λογιστές πρωτοστάτησαν για την οργάνωση του αγώνα. Από τον αγώνα αυτόν ποτέ δεν έλειψε η πίστη ότι μπορούν και πρέπει να αλλάξουν τα πράγματα, ότι κάθε εργαζόμενος δικαιούται και αξίζει να φτιάξει καλύτερα την ζωή του γιατί αυτός είναι ο παραγωγός του πλούτου.

Σε αυτό το πλαίσιο υπήρξαν και σπουδαιές στιγμές ηρωισμού και αυτοθυσίας, προεξέχοντος του Ναπολέοντα Σουκατζίδη, ο οποίος ανέπτυξε έντονη κοινωνική και πολιτική δράση.

Προχώρησε στην ίδρυση μιας σειράς εργατικών και πολιτιστικών σωματείων στην Κρήτη και αναδείχτηκε σε πρόεδρο του Σωματείου Ιδιωτικών και Εμποροϋπαλλήλων Ηρακλείου και πρωτοστάτησε στο να κατακτήσει το Εργατικό Κέντρο Ηρακλείου ταξική κατεύθυνση. Ανάμεσα σε πολλά, χαρακτηριστικό του ηρωισμού και της αταλάντευτης πίστης του στο δίκαιο του αγώνα και την τελική νίκη, υπήρξε η στάση του απέναντι στο εκτελεστικό απόσπασμα. Το 1944 σε αντίποινα για την επιτυχημένη επίθεση τους ΕΛΑΣ στην περιοχή των Μολών Λακωνίας, δίνεται η εντολή από την γερμανική διοίκηση για εκτέλεση 200 κομμουνιστών, ανάμεσα τους και ο ίδιος, ο οποίος παρά την ευκαιρία που του δόθηκε για να αποφύγει την εκτέλεση, ο ίδιος αρνήθηκε να δοθεί η θέση σε άλλον.

1950-1960

Στις αρχές του 1950, το εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα βρισκόταν σε πολύ άσχημη κατάσταση, αφού είχε δεχτεί σοβαρά χτυπήματα. Ήταν η εποχή που ακολούθησε την λήξη του εμφυλίου πολέμου και την ήττα του Δημοκρατικού Στρατού Ελλάδος, που η τρομοκρατία οργίαζε. Πέρα από όλα τα άλλα, συνδικαλιστές οργανώσεις που είχαν εκλέξει μη ελεγχόμενους από το κράτος και την εργοδοσία είχαν αποβληθεί από την ΓΣΕΕ στην ηγεσία της οποίας κυριαρχούσαν εργοδοτικές και αστικές πολιτικές δυνάμεις. Πάνω από 1200 συνδικαλιστές ήταν κρατούμενοι.

Το 1952 ιδρύθηκε η Πανελλήνια Ένωση Ελλήνων Λογιστών (Π.Ε.Ε.Λ) προπομπός της Ένωσης Επαγγελματιών Λογιστών Πρωτεύουσας (Ε.Ε.Λ.Π) και σημερινής από το 2013 Ένωσης Λογιστών Ελεγκτών Περιφέρειας Αττικής (Ε.Λ.Ε.Π.Α) άλλα και άλλων συλλογών λογιστών όπως του Πειραιά, Θεσσαλονίκης, Αχαΐας, Καβάλας.

Η μαζικοποίηση τους, ιδιαίτερα της Π.Ε.Ε.Λ, προχωρεί βραδύτερα παρά την ανάπτυξη την διόγκωση του αριθμού των εργαζόμενων που ασχολούνται με την λογιστική. Αυτό συνέβη γιατί η τότε διοίκηση κινείται στο πλαίσιο της εποχής και μέλη της συνεργάζονται με το «συνδικαλιστικό» της ασφάλειας με σκοπό να αποκλείονται όσοι συνδικαλιστές δεν έχουν «εθνικά» φρονήματα. Χαρακτηριστική είναι και η επιστολή της διοίκησης της Π.Ε.Ε.Λ προς τον Φώτη Μακρή γενικό γραμματέα της ΓΣΕΕ, με την οποία παραδέχονται ότι κανένα μέλος του Δ.Σ δεν έχει φάκελο στην ασφάλεια.

Κόντρα στο καθεστώς τρομοκρατίας του αστικού κράτους, την εποχή που όλα τα «έσκιαζε η φοβέρα», με την επίμονη πρωτοπόρα δουλειά εκατοντάδων συνάδελφων που εκφράστηκε με διάφορους τρόπους (παρεμβάσεις, αρθρογραφία κλπ) η ΠΕΕΛ αλλάζει κατεύθυνση. Στις 3/5/1957 απομακρύνεται η διοίκηση του Φιλιππίδη και εκλέγεται νέα που συμβάλλει στην μαζικοποίηση αλλά και στην εδραίωση της ταξικής κατεύθυνσης του σωματείου, ανοίγοντας τις πόρτες διάπλατα για το σύνολο των μισθωτών του κλάδου.

Ένα χρόνο νωρίτερα τέσσερις σύλλογοι λογιστών (ΠΕΕΛ, Πειραιά, Θεσσαλονίκης, Λάρισας) συνέρχονται και ιδρύουν την Πανελλήνια Ομοσπονδία Λογιστών (ΠΟΛ) (1956) εκλέγοντας προσωρινό Δ.Σ μέχρι και την πραγματοποίηση του πρώτου συνεδρίου το 1957 και την έγκριση του καταστατικού της. Η ίδρυση της ΠΟΛ στην ουσία ήρθε για να καλύψει ένα μεγάλο κενό στην ενιαία ταξική κατεύθυνση και δράση των λογιστών πανελλαδικά.

Η Ομοσπονδία μας, από την πρώτη στιγμή αποτέλεσε φάρο της ταξικής πάλης και συσπείρωσης απέναντι στον εργοδοτικό και κυβερνητικό συνδικαλισμό. Με την ίδρυση της, σαν πρώτος στόχος μπαίνει η υπογραφή χωριστής συλλογικής σύμβασης για τους λογιστές. Στην δραστηριότητα που αναπτύσσει, βρίσκει απέναντι την εργοδοσία αλλά και την Ομοσπονδίας Ιδιωτικών Υπάλληλων, της οποίας την διοίκηση αποτελούσαν εργατοπατέρες-εγκάθετοι της εποχής. Η σύμβαση προωθείται αρχικά στο πρωτοβάθμιο διαιτητικό και μετά στο δευτεροβάθμιο που με την 25/1960 απόφαση καθιερώνονται αυξημένα μισθολογικά κλιμάκια τόσο των λογιστών όσο και των βοηθών λογιστών. Αυτή αποτελεί σπουδαίο επίτευγμα καθώς είναι η πρώτη διαιτητική απόφαση στον ιδιωτικό τομέα με την οποία για παρεχόμενη ίση εργασία μεταξύ ανδρών και γυναικών παρέχεται ίση αμοιβή. Θα περάσουν δεκαετίες για την γενίκευση αυτής της ισότητας στον ιδιωτικό τομέα. Επίσης η ίδια απόφαση προσδιορίζει επίδομα γάμου 100 δρχ το μήνα για τους άντρες.

Την ίδια χρονιά, με πρωτοβουλία των σωματείων Αθήνας και Πειραιά οργανώνεται Πανλογιστική συνέλευση για την προώθηση του πρώτου σχεδίου συλλογικής Σύμβασης της ΠΟΛ. Το 1962 το συμβούλιο της επικρατείας αναγνωρίζει και τυπικά το δικαίωμα της ΠΟΛ να διαχειρίζεται τις υποθέσεις των λογιστών και κατοχειρώνεται η προϋπηρεσία όλων των συναδέλφων σε «ομότιμα και συναφή καθήκοντα».

Η ύπαρξη και η δημιουργία συλλογών λογιστών σε Αθηνά, Πειραιά, Θεσσαλονίκη, Πάτρα, Βόλο, Λάρισα, Καβάλα, Χαλκίδα και αλλού, η τυπική της αναγνώριση από το συμβούλιο της επικράτειας, αλλά κυρίως οι καθημερινοί αγώνες των συναδέλφων μέσα από τα σωματεία, εδραιώνουν την θέση της ΠΟΛ στο συνδικαλιστικό κίνημα. Μεγάλο βάρος δίνεται στην σταθερή ταξική κατεύθυνση του αγώνα με την ταυτόχρονη αλλαγή των καταστατικών των σωματείων κ.α. Καθιερώνεται επίσης η απλή αναλογική για την εκλογή των οργάνων των σωματείων αλλά και της ΠΟΛ.

1961-1974

Με τελευταίο παράδειγμα την παρέμβαση αστικού κράτους και εργοδοτών στις αποφάσεις του συνεδρίου του ΕΚΑ, αποδεικνύεται ότι η αστική τάξη χρησιμοποιεί κάθε μέσο (δικαστικές αποφάσεις, εργοδοτικούς συνδικαλιστές, νοθείες κ.α.) για να ελέγξει πλήρως το εργατικό κίνημα, τις δομές του. Με τον νέο συνδικαλιστικό νόμο, που έχει έτοιμο η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, προετοιμάζεται χτύπημα στο δικαίωμα της απεργίας καθώς και να μπουν νέα εμπόδια στην συνδικαλιστική δράση. Ενώ παρουσιάζεται από τα αστικά πολιτικά κόμματα ως «εκσυγχρονισμός» στα πλαίσια της ανάπτυξης της οικονομίας, δηλαδή της αύξησης των καπιταλιστικών κερδών – ταυτίζοντας τα συμφέροντα του κεφαλαίου με των εργαζόμενων, στην ουσία είναι η αντιπαράθεση της ταξικής πάλης ενάντια στον συμβιβασμό και τον «κοινωνικό εταιρισμό».

Η προσπάθεια που γίνεται από την εργοδοσία να επικρατήσει σιγή νεκροταφείου σε κάθε τόπο δουλειάς, η σύγκρουση των ταξικών Ομοσπονδιών-Εργατικών Κέντρων-Σωματείων με τις ξεπουλημένες και συμβιβασμένες συνδικαλιστικές ηγεσίες, δεν είναι κάτι καινούργιο.

Χαρακτηριστική της κατάσταση που επικρατούσε στην ΓΣΕΕ είναι ότι ενώ βάδιζε προς το 14^ο Συνέδριο της το 1961, η ηγεσία της κήρυξε ότι «στο 14^ο Συνέδριο θα γίνει αναμέτρηση των δυνάμεων του ελευθέρου συνδικαλισμού με τον κομμουνισμό» προδιαγράφοντας έτσι τον ταξικό χαρακτήρα του. Ενδεικτικό του μεγέθους του αποκλεισμού που υπήρξε ήταν ότι από τις 50 ομοσπονδίες που υπήρχαν πήραν μέρος οι μισές, ενώ από τα 67 Εργατικά Κέντρα που υπήρχαν, πήραν μέρος μόνο τα 47. Οι ταξικές Ομοσπονδίες και τα Εργατικά Κέντρα που είχαν αποκλειστεί από το 13^ο Συνέδριο της ΓΣΕΕ (1958) και είχε αποφασιστεί η επανεγγραφή τους δεν πήραν και πάλι μέρος, αφού αρνήθηκαν να υπογράψουν το «μακαρθικό όρο πίστωσης» στον καπιταλισμό και την αστική τάξη που έθεσε ο Μακρής για την επανένταξη στην συνομοσπονδία.

Η στάση των οργανώσεων της ΠΟΛ υπέρ των συμφερόντων της εργατικής τάξης φέρνει την διαγραφή της Ε.Ε.Λ.Π και του σωματείου της Θεσσαλονίκης μαζί με αλλά σωματεία από τα εργατικά κέντρα Αθηνάς και Θεσσαλονίκης αντίστοιχα. Για την Ε.Ε.Λ.Π ειδικότερα, που διαγράφηκε μαζί με αλλά έντεκα σωματεία με δικαστική απόφαση, ήταν ότι «αυτά έχουν περιέλθει σε κομμουνιστικό έλεγχο». Χαρακτηριστική είναι η τοποθέτηση του Πρωτοδίκη Γ. Κανελλόπουλου ο οποίος στην αιτιολογική του έκθεση για την διαγραφή της Ε.Ε.Λ.Π. από το Ε.Κ.Α αναφέρει ότι αυτή απασχολείται «...με τα σκλαβοπάζαρα, τον Κάστρο, τους πυραύλους, τους εξόριστους κομμουνιστάς και υπονομεύει την σύνδεση της χώρας με την Ε.Ο.Κ. κλπ...».

Τα σωματεία που διαγράφηκαν εκπροσωπούσαν περίπου 50.000 εργαζόμενους, στην θέση των οποίων ιδρύονται σωματεία σφραγίδες. Σε απάντηση για την διαγραφή τους, τα σωματεία προχώρησαν σε μια σειρά παρεμβάσεις διαβήματα κλπ. Είχαν την αλληλεγγύη άλλων σωματείων της εποχής. Χαρακτηριστικά μπορούμε να αναφέρουμε το Σωματείο Ελλήνων Ηθοποιών, το Σωματείο Υπάλληλων Ιονικής και Λαϊκής Τράπεζας, των εμποροϋπάλληλων κλπ.

Απέναντι στην νέα αυτή κατάσταση η ΠΟΛ, μαζί με τις Ομοσπονδίες Ηλεκτρισμού και Τύπου, θα ηγηθούν του συντονισμού και των αγώνων του ταξικού κινήματος ενάντια στην παρέμβαση του αστικού κράτους, για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων των εργαζομένων κ.α. Στις 16.04.1962 πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση του Δημοκρατικού Συνδικαλιστικού Κινήματος

της Αθήνας και του Πειραιά για την αποκατάσταση των συνδικαλιστικών ελευθεριών. Στην συγκέντρωση και διαδήλωση συμμετείχαν χιλιάδες εργαζόμενοι.

Αποτέλεσμα ήταν η δημιουργία της κίνησης των «Συνεργαζόμενων Εργατοϋπαλληλικών Οργανώσεων». Στην πρώτη συσπείρωση εκπροσωπούσαν 55 εργατικές ενώσεις. Τον Απρίλη του 1963 έφτασαν τις 82 και τον Ιούλιο του ίδιου χρόνου τις 115. Ο αριθμός των οργανώσεων που συσπειρώθηκαν γύρω από τις «115 ΣΕΟ» θα προσεγγίσει τις 1000 μέχρι την επιβολή της δικτατορίας.

Η συσπείρωση πραγματοποιήθηκε γύρω από αιτήματα για την αύξηση των μισθών, την κατάργηση της υποχρεωτικής εισφοράς στα συνδικάτα μέσω της παρακράτησης από το μισθό που ήθελαν να επιβάλουν κυβέρνηση, ΣΕΒ και ΓΣΕΕ άλλα και από την κατάθεση αντεργατικών νομοσχεδίων που είχαν σαν στόχο την σωματειακή νομοθεσία και την κοινωνική ασφάλιση.

Οι εξελίξεις των χρόνων 1965 – 1966 είχαν στρώσει το δρόμο για την επιβολή στρατιωτικής δικτατορίας. Οι αιτίες της θα πρέπει να αναζητηθούν στις οξυμένες ενδοαστικές και Ιμπεριαλιστικές αντιθέσεις, όπως αυτές διαμορφώθηκαν από το 1946 και μετά. Αυτές οι αντιθέσεις, ήταν αντανάκλαση και διεθνών ανταγωνισμών στις προηγούμενες δεκαετίες και διατηρήθηκαν και μέχρι και την δεκαετία του 1960. Ο ρόλος που έπαιζε η βασιλεία στο αστικό πολιτικό σύστημα, η διατήρηση από την μια πλευρά των έκτακτων μέτρων και των στοιχείων στρατιωτικής πειθαρχίας που είχαν ενσωματωθεί ακόμα και στην εκπαίδευση, έχοντας συγκροτήσει κώδικα συμπεριφοράς της νεολαίας σύμφωνα με την αντιδραστική ιδεολογία και την ηθική του ελληνοχριστιανικού πολιτισμού, και ταυτόχρονα η ανάγκη για εκσυγχρονισμούς που επιχείρησαν κάποιοι πολιτικοί (Παπανδρέου Καραμανλής) που τους έφερναν σε σύγκρουση με το Παλάτι, καθώς και η κρίση στο κυπριακό, όλα αυτά οδηγούσαν σε όξυνση της κατάστασης. Αποτέλεσμα, το τμήμα της άρχουσας τάξης που είχε την δύναμη και τον πιο ισχυρό μηχανισμό, το στρατό, να δώσει την διδακτορική λύση (Η ΠΟΛ μέχρι την επιβολή της δικτατορίας είχε 21 σωματεία μέλη).

Την περίοδο εκείνη η ΠΟΛ και οι δυνάμεις που συνεργάζονταν μαζί της, προειδοποιούσαν τους εργαζόμενους για το ενδεχόμενο δικτατορικής εκτροπής με ανακοινώσεις, παρεμβάσεις κλπ. Η κατάσταση που διαμορφώθηκε στο συνδικαλιστικό κίνημα, με απαγορεύσεις συγκεντρώσεων, με σωματεία και ομοσπονδίες να εξακολουθούν να μην είναι εγγεγραμμένα στο ΕΚΑ και στην ΓΣΕΕ, με διορισμούς και καθαιρέσεις της ηγεσίας της ΓΣΕΕ, ήταν ασφυκτική. Ακόμα και η τελευταία διορισμένη διοίκηση της ΓΣΕΕ, παρά την ομολογία πίστωσης προς την δικτατορία, αντικαταστάθηκε και αυτή.

Η περίοδος της δικτατορίας (1967 – 1974) ανάμεσα στα άλλα επηρέασε και το συνδικαλιστικό κίνημα καθώς και την ΠΟΛ όπου πολλά στελέχη του κλάδου οδηγήθηκαν στις φυλάκες και τις εξορίες. Στις 4 Μαΐου του 1967, δεκατέσσερις ημέρες από την επιβολή της χούντας, το Γενικό Επιτελείο Στρατού επικαλούμενο το νόμο «Περί Κατάστασης Πολιορκίας» αποφάσισε την διάλυση της ΠΟΛ και των σωματείων της, την κατάσχεση της κινητής και ακίνητης περιουσίας της καθώς και του αρχείου της. Στην συνέχεια προχώρησε στην ίδρυση σωματείων σφραγίδων πλήρως ελεγχόμενα από την ίδια. Χαρακτηριστική είναι και η περίπτωση του σωματείου του Πειραιά, ορίζοντας ως πρόεδρο τον αρχιχαφιέ λογιστή Σουγελά ο οποίος ανέλαβε το φακέλωμα των λογιστών με ταχτικές αναφορές στην αστυνομία πόλεων, όπως προκύπτει από τα στοιχεία τα οποία βρίσκονται στο αρχείο της Ομοσπονδίας σήμερα και τα οποία προέρχονται από το «συνδικαλιστικό» της ασφάλειας...

1974-1980

Αμέσως μετά την κατάρρευση της δικτατορίας η ΠΟΛ, με ανακοίνωση της αποκαθιστά το νόμιμο εκλεγμένο ΔΣ της πριν την χούντα. Το 1975 υπό την σκέπη της ΠΟΛ δραστηριοποιούνται 23 σύλλογοι. Από τα πιο κύρια προβλήματα που είχε να λύσει η ΠΟΛ και το ταξικό

συνδικαλιστικό κίνημα ήταν η εκκαθάριση στους συλλόγους – αντισυνδέσμους σε Πειραιά και Θεσσαλονίκη, καθώς και Πανελλαδικά από εγκαθήμες της εργοδοσίας και του αστικού κράτους. Παρά όμως τις οποίες προσπάθειες, κυβέρνηση και εργοδοσία ελέγχουν το συνδικαλιστικό κίνημα με αποτέλεσμα τα συνεπή ταξικά σωματεία, Ομοσπονδίες και Εργατικά Κέντρα να παραμένουν εκτός δομής της ΓΣΕΕ π.χ η ΕΕΛΠ έγινε δεκτή στο ΕΚΑ μόλις το 1982.

Η κυβέρνηση της ΝΔ, προσπαθώντας να παρέμβει στο συνδικαλιστικό κίνημα φέρνει το 1976 τον αντεργατικό Νόμο 330 με τον οποίο επιδιώκεται η κατάργηση του δικαιώματος στην απεργία. Η ΠΟΛ και άλλες ταξικές οργανώσεις ζήτησαν να απόσυρση του νόμου και οργάνωσαν κινητοποιήσεις της χώρας. Σαν αποτέλεσμα μια σειρά από τις διατάξεις του Νόμου καταργούνται, η αλλάζουν μετά την ψήφιση του. Όμως Η ΓΣΕΕ αποδέχεται τον συγκεκριμένο νόμο και συνεχίζει στην γραμμή κυβέρνησης και εργοδοτών που είχε σαν συνέπεια η ΠΟΛ και άλλες ομοσπονδίες μέχρι και το 19^ο συνέδριο της (1978), να μείνουν εκτός. Όμως η προσπάθεια της αστικής τάξης και των κυβερνήσεων της να καταργήσει το δικαίωμα στην απεργία, να βάλει φρένο στην ταξική οργάνωση και πάλη των εργαζομένων, δεν σταματά.

1980-1990

Από τις πρώτες μέρες της μεταπολίτευσης, η ΠΟΛ ρίχνει όλες τις δυνάμεις της στον αγώνα για την καλύτερευση της ζωής των εργαζομένων.

Στις 22/5/1980 οργανώνει μεγάλη κλαδική απεργία με συμμετοχή έως 100% σε μεγάλους χώρους δουλειάς της εποχής (καταστήματα Μαρούσης, Κατράτζος, Δραγώνας κ.α.) με αιχμή την αύξηση στους μισθούς, την κατοχύρωση επιδόματος ισολογισμού ίσου με έναν μισθό, τα οικογενειακά επιδόματα να δίνονται και στις λογίστριες κ.α. καταδικάζοντας στην απεργιακή συγκέντρωση τόσο την πολιτική λιτότητας της τότε κυβέρνησης της ΝΔ για τον περιορισμό των αυξήσεων των μισθών με παρεμβάσεις στο δικαστικό σώμα καθώς και την Ομοσπονδία Ιδιωτικών Υπαλλήλων η οποία εξυπηρετώντας τα συμφέροντα της εργοδοσίας υπέγραψε σύμβαση με απαράδεκτους όρους για τους εργαζόμενους. Στο κενό έπεσε η προσπάθεια της κυβέρνησης να φιμώσει και να τρομοκρατήσει την ΠΟΛ, με την άσκηση ποινικών διώξεων σε μέλη του Δ.Σ (ενάντια στον τότε πρόεδρο Κώστα Μαραγκουδάκη και τον γενικό γραμματέα Πάνο Κοτσόβολο) για δήθεν εξύβριση της δικαιοσύνης.

Όπως και σήμερα, μέσα από τις γραμμές του ΠΑΜΕ, καθ' όλη την διάρκεια της ύπαρξης της, η Ομοσπονδία πρωτοστατεί στο συντονισμό της δράσης σωματείων και Ομοσπονδιών σε ταξική κατεύθυνση. Μαζί με άλλες 16 Ομοσπονδίες το 1980 εντείνει την αντιπαράθεση με την ηγεσία της ΓΣΕΕ, που βάζει πλάτη για την εφαρμογή αντιλαϊκών πολιτικών λιτότητας συμμετέχοντας σε κοινωνικούς διαλόγους με κυβέρνηση και εργοδοσία, απατώντας με 48ωρη απεργία στις 10 και 11 Νοεμβρίου με αιτήματα για αυξήσεις σύμφωνα με τις ανάγκες των εργαζομένων, μέτρα ενάντια στην ανεργία, κατάργηση του αντεργατικού νομικού πλαισίου κ.α.

Ο αγώνας φέρνει αποτελέσματα : Κατοχυρώνεται για πρώτη φορά επίδομα ισολογισμού ίσο με μισό μισθό για λογιστές και βοηθούς λογιστές. Την 1/11/1981 αποκτούν επικουρική ασφάλιση όλοι οι λογιστές και βοηθοί λογιστές. Το 1981 κατοχυρώνεται η καταβολή επιδόματος για τους χειριστές και τις χειρίστριες λογιστικών μηχανών.

Την ίδια περίοδο, στην μάχη για την υπογραφή ΣΣΕ, η ΠΟΛ αναπτύσσει έντονη δράση. Σταθμός αποτελεί η πανελλαδική κλαδική απεργία την 25/5/1982 η ΠΟΛ όπου θα βρει απέναντι το σύνολο του αστικού κράτους και των μηχανισμών του: Την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, το Υπουργείο Εργασίας, προβοκατόρικά δημοσιεύματα από την εφημερίδα «ΤΟ ΒΗΜΑ» καθώς και την μεροληπτική στάση της ΕΡΤ και της ΥΕΝΕΔ. Παρόλα αυτά η απεργία πέτυχε.

Πραγματοποιήθηκαν μεγάλες απεργιακές συγκεντρώσεις και έδωσαν ώθηση στην υπογραφή ΣΣΕ στο ίδιο έτος. Αποτέλεσμα των αγώνων αυτών ήταν υπογραφή σειράς ΣΣΕ, σχεδόν σε ετήσια βάση, πάντα με καλύτερους όρους. Μεγάλη κατάκτηση αποτέλεσε και η καταβολή του επιδόματος γάμου ύψους (10 % του μισθού) και για τις λογίστριες το 1984.

Χαρακτηριστικός επίσης είναι ο αγώνας ενάντια στην προσπάθεια της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ το 1983, η οποία με εντολή των μονοπωλίων, της Ε.Ο.Κ. και του Ο.Ο.Σ.Α προσπαθεί να περάσει νόμο για την κατάργηση του δικαιώματος της απεργίας στο δημόσιο. Χαρακτηριστικές είναι οι ομοιότητες με τις σημερινές επιδιώξεις του ΣΕΒ καθώς το νομοσχέδιο προέβλεπε ότι για την προκήρυξη της απεργίας θα απαιτείται το 50%+1 των εγγεγραμμένων μελών του σωματείο ενώ για να αποφασίσει απεργία ένα Εργατικό Κέντρο ή Ομοσπονδία θα απαιτούνταν η σύγκληση συνεδρίου... Το σχέδιο της κυβέρνησης το ενέκριναν τα 12 από τα 13 μέλη της Εκτελεστικής Γραμματείας της ΓΣΕΕ. Η ΠΟΛ, ενάντια στους σχεδιασμούς αυτούς συμμετέχει στη πανελλαδική απεργία στις 27/5/1983 και οργανώνει και κλαδική απεργία στις 30/5/1983 και μαζί με το σύνολο του ταξικού συνδικαλιστικού κινήματος, αποτρέπει τους σχεδιασμούς.

Η διαπάλη με τον εργοδοτικό και κυβερνητικό συνδικαλισμό οξύνεται. Με συνεχή παρεμβάσεις της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ στην ΓΣΕΕ – ιδιαίτερα την περίοδο 1985-1989 - μέσα από πραξικοπήματα και νόθευτες διαδικασίες διορίζονται κυβερνητικοί εγκάθετοι, υπογράφοντας κατάπτυστες για την εποχή Ε.Σ.Σ.Ε. Ιδιαίτερα το 1985, όταν η κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ χρησιμοποιώντας την δικαιοσύνη και αξιοποιώντας δικαστικές αποφάσεις, καταργεί την αιρετή διοίκηση της ΓΣΕΕ και διορίζει εγκάθετους, η ΠΟΛ μαζί άλλα ταξικά σωματεία απαντάει με πανελλαδική απεργία, στην οποία πήραν μέρος όλοι οι σύλλογοι της.

Η ΠΟΛ από την πρώτη στιγμή της ύπαρξης της αποτέλεσε οργανικό τμήμα του αντιπολεμικού κινήματος και φάρο της ταξικής και διεθνιστικής αλληλεγγύης. Καταγγέλλει την δολοφονία της Σωτηρίας Βασιλακοπούλου από την εργοδοσία της ΕΤΜΑ στην πύλη του εργοστασίου την 27/7/1980. Με κινητοποιήσεις, διαβήματα, ανακοινώσεις, και χρησιμοποιώντας κάθε μέσο, καταδικάζει τα εκατοντάδες περιστατικά κρατικής βίας, καταστολής και συνδικαλιστικών διώξεων. Ενισχύει με όλα τα μέσα, ακόμα και οικονομικά, απεργούς εργάτες όπως στην ΑΜΣΤΕΛ (12/5/1988), στην Χαλυβουργία Βόλου (11/5/1988).

Σημαντική είναι επίσης η θέση της Ομοσπονδίας, από την πρώτη κιόλας στιγμή, για την ίδρυση και την λειτουργία του Οικονομικού Επιμελητηρίου Ελλάδος. Με ανακοίνωση της την 11/3/1981, αφού καταγγέλλει τους ΕΚΟΦΙΤΕΣ διορισμένους από την κυβέρνηση της ΝΔ στην διοίκηση του ΟΕΕ, αναφέρει χαρακτηριστικά: «...η Κυβέρνηση αποκάλυψε τι πραγματικά επιδιώκει με την ίδρυση του ΟΕΕ: Υποταγή των Οικονομικών επιστημόνων σε φορέα προορισμένο να μεταβληθεί σε γλοιώδη υμνητή της αντιλαϊκής, αντεργατικής πολιτικής της...». 35 χρόνια μετά, αναδύεται το πόσο επίκαιρη και μπροστά από την εποχή εκείνη ήταν η τοποθέτηση της ΠΟΛ. Και σήμερα, το Ο.Ε.Ε. ως σύμβουλος του αστικού κράτους, είναι μηχανισμός εξωραϊσμού και αποδοχής του ταξικού χαρακτήρα του καπιταλιστικού συστήματος, και αποτελεί εργαλείο ταξικής συνεργασίας και ενσωμάτωσης, όπου καλούνται να δράσουν μαζί εργαζόμενοι και αυτοαπασχολούμενοι με στελέχη του κράτους και της εργοδοσίας, με εκπροσώπους του κεφαλαίου.

Η ΠΟΛ και τα μέλη της αναπτύσσουν δράση και τοποθετούνται για όλα τα μεγάλα προβλήματα του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος (χαρακτηριστικές είναι οι ανακοινώσεις για τους εορτασμούς της πρωτομαγιάς, άρθρα για την Κοινή Ευρωπαϊκή Αγορά κλπ). παίρνουν αποφασιστικά θέση για το πρόβλημα της ειρήνης, των βάσεων, την ένταξη της χώρας στην ΕΟΚ, το ΝΑΤΟ, ενάντια στον Ιμπεριαλισμό, μετέπειτα για την συνθήκη του Μάαστριχτ και την Ε.Ε. Στέκεται ενάντια στις Ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις, στους πολεμικούς εξοπλισμούς, στον αυταρχισμό και την κρατική καταστολή. Από την πρώτη στιγμή παλεύει για τον εκδημοκρατισμό

των συνδικάτων και Ομοσπονδιών, για την εκκαθάριση τους από εγκάθετους του αστικού κράτους αλλά και της επταετίας. Προβάλλει έμπρακτα την διεθνιστική αλληλεγγύη πραγματοποιώντας δεκάδες παρεμβάσεις, διαμαρτυρίες και διαβήματα στις πρεσβείες των ΗΠΑ, της Τουρκίας, του Ισραήλ, της Βρετανίας κ.α.

Η ΔΡΑΣΗ ΜΑΣ ΜΕΤΑ ΤΟ 1990

Η αντεπανάσταση που ολοκληρώθηκε στις αρχές τις δεκαετίες του 1990, στις χώρες που οικοδομούσαν το σοσιαλισμό, δεν αφήνει ανεπηρέαστο το συνδικαλιστικό κίνημα. Ασκούνται έντονες πιέσεις από την μεγαλοεργοδοσία, την ηγεσία της ΓΣΕΕ, τις αστικές κυβερνήσεις, γενικότερα τον εργοδοτικό-κυβερνητικό συνδικαλισμό να ωθήσουν τα ταξικά σωματεία και οργανώσεις της εργατικής τάξης στο συμβιβασμό. Απέναντι στην θεωρία του «τέλους της ιστορίας», της κοινωνικής ειρήνης και της ανάπτυξης για όλους – εργοδότες και εργαζομένους – η ΠΟΛ όχι μόνο διατηρεί τα ταξικά της χαρακτηριστικά αλλά οργανώνει αγώνες ενάντια στην εργοδοσία και τις επιδιώξεις της καθ' όλη την διάρκεια της δεκαετίας του 1990. Με την πάλη της κατακτά την υπογραφή συλλογικών συμβάσεων με αυξήσεις στους μισθούς και επέκταση των δικαιωμάτων που κατοχυρώνονται μέσα από αυτή.

Όμως ήταν φανερό ότι απέναντι στην γιγάντωση των μονοπωλίων, την πλήρη ενσωμάτωση της ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ στις επιδιώξεις του κεφαλαίου, στην νέα κατάσταση που διαμορφώθηκε με την συνθήκη του Μαστριχτ και την δημιουργία της Ε.Ε, ήταν επιτακτική ανάγκη η συγκρότηση διακριτού πόλου των ταξικών δυνάμεων για την ενιαία οργάνωση της δράσης και της αντιπαράθεσης με την εργοδοσία.

Έτσι στις 3 Απρίλη του 1999, η ΠΟΛ μαζί με άλλες Ομοσπονδίες και σωματεία που πρωτοστατούν στην συγκρότηση του ΠΑΜΕ, οργανώνουν την ιδρυτική πανελλαδική Σύσκεψη στο Στάδιο Ειρήνης και Φιλίας, όπου συμμετείχαν 2.500 εκλεγμένοι από 18 κλαδικές και περιφερειακές οργανώσεις και από 230 πρωτοβάθμια Σωματεία.

Κοινή συμφωνία αυτών των δυνάμεων είναι να ακολουθούν τη γραμμή του Αγώνα, απέναντι στο κεφάλαιο, την Ευρωπαϊκή Ένωση και την Κυβέρνηση. Να είναι αντίπαλοι στον Ιμπεριαλισμό και στους πολέμους του. Από την πρώτη κιόλας στιγμή έγινε καθαρό πως η πάλη για τα συμφέροντα των εργαζομένων συνδέεται άμεσα με την ισχυροποίηση του μετώπου κατά του εργοδοτικού – κυβερνητικού συνδικαλισμού, κατά των πλειοψηφιών της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ.

Στις εισηγήσεις και τις αποφάσεις της ιδρυτικής Σύσκεψης αναλυόταν η ανάγκη να ανασυγκροτηθεί και να αναζωογονηθεί το συνδικαλιστικό κίνημα σε ταξική κατεύθυνση, σε αντιπαράθεση με τις λογικές της «κοινωνικής συναίνεσης» και με όσους στηρίζουν τη γραμμή της ενσωμάτωσης του κινήματος στις στρατηγικές επιλογές του κεφαλαίου.

Αγαπητοί συνάδελφοι,

Τα συμπεράσματα που αντλούνται από την αταλάντευτη πορεία του εργατικού ταξικού κινήματος στην χώρα μας και της ΠΟΛ ως αναπόσπαστο κομμάτι του είναι πολύ σημαντικά τόσο για την οργάνωση της πάλης όσο και για την κατεύθυνση του αγώνα στις νέες συνθήκες τις καπιταλιστικής οικονομικής κρίσης:

Η σύγκρουση των δύο γραμμών, αυτής της ρήξης και της ενσωμάτωσης μέσα στο εργατικό κίνημα και στους χώρους δουλειάς είναι διαχρονική. Εκφράζεται και σήμερα, απορρέει μέσα από την ίδια την πείρα που αντλούμε καθημερινά από την δράση μας απέναντι στα μονοπώλια του κλάδου. Από τη μία καθημερινά αντιμετωπίζουμε την προσπάθεια της κυβέρνησης και μεγαλοεργοδοσίας να ενσωματώσει τους εργαζόμενους του κλάδου χρησιμοποιώντας το ιδεολόγημα περί δίκαιης ανάπτυξης, δηλαδή ότι αν αυξήσουν τα κέρδη τους οι μεγάλες ελεγκτικές εταιρίες τότε θα βελτιωθούν και οι όροι ζωής των εργαζομένων. Επιπλέον βρισκόμαστε αντιμέτωποι με το επιχείρημα περί αναποτελεσματικότητας των αγώνων, ότι τα μέτρα είναι προαποφασισμένα και θα περάσουν έτσι και αλλιώς. Από την άλλη αντιτάσσουμε την πάλη μας για την ικανοποίηση των σύγχρονων λαϊκών αναγκών, ότι όλα κατακτιούνται μέσα από την οργανωμένη ταξική πάλη και σύγκρουση με την εργοδοσία και το κράτος της.

Επιπλέον, **επιβεβαιώνεται ακράδαντα ότι ενώ η συμμετοχή των εργαζομένων στην οργάνωση της πάλης είναι απαραίτητο στοιχείο για την επιτυχία των αγώνων και την απόσπαση κατακτήσεων, αυτή δεν εξασφαλίζεται αυτόματα, μόνο και μόνο από την χειροτέρευση των όρων ζωής.** Η συμμετοχή εξασφαλίζεται από την κατανόηση της θεμελιώδους αρχής της λειτουργίας της παραγωγικής διαδικασίας, της συνειδητοποίησης ότι εμείς οι εργαζόμενοι παράγουμε τον πλούτο και δικαιούμαστε να παλεύουμε για να ζούμε καλύτερα. Το συμπέρασμα αυτό είναι καθοριστικό για την κατεύθυνση της πάλης απέναντι στα μονοπώλια, τα οποία καρπώνονται το αποτέλεσμα του μόχθου μας. **Ενώ ο πλούτος που είναι αποτέλεσμα της δουλειά μας αυξάνεται, στο κυνήγι του κέρδους και της έντασης του ανταγωνισμού μεταξύ των μονοπωλίων, η εκμετάλλευση μεγαλώνει.** Η πραγματικότητα αποδεικνύει ότι ενώ τα μονοπώλια συνολικά αλλά και του κλάδου μας αυξάνουν όλο και περισσότερο τα κέρδη τους, η επίθεση απέναντι στα δικαιώματα μας (συμβάσεις, μισθοί, ωράρια κ.α.) εντείνεται και οι όροι δουλειάς και ζωής μας χειροτερεύουν.

Επίσης, καθοριστικό είναι το γεγονός ότι τα τελευταία χρόνια λόγω της γιγάντωσης των μονοπωλίων και στον κλάδο μας, έχει διαμορφωθεί μια νέα κατάσταση. Επιβεβαιώνονται οι εκτιμήσεις της ΠΟΛ ότι διαμορφώνεται πλέον ένας οριζόντιος κλάδος της οικονομίας αυτός των **τεχνικοοικονομικών υπηρεσιών**. Αυτές οι υπηρεσίες έχουν συγκεντρωθεί σε μεγάλα μονοπώλια εξαιτίας της επέκτασης σε παγκόσμια κλίμακα του κύκλου εργασιών του εμπορίου και των επενδύσεων καθώς και τον ανταγωνισμού, που σήμερα αναπτύσσεται μεταξύ τμημάτων του κεφαλαίου στην χώρα μας αλλά και παγκοσμίως. Στις ελεγκτικές-λογιστικές εταιρίες μπορεί να συναντήσουμε εργαζόμενους όπως ο λογιστής και ο ελεγκτής, αλλά και πληροφορικάριους, μηχανογράφους, δικηγόρους, διοικητικούς υπαλλήλους κ.α. **Άρα το ζητούμενο σήμερα για εμάς είναι η οργάνωση της πάλης όλων των εργαζομένων του κλάδου μαζί με την εργατική τάξη σε γραμμή ρήξης με τα μονοπώλια.**

Αυτές οι εξελίξεις συνδυάζονται με την ένταση της επίθεσης στα επαγγελματικά δικαιώματα από τα μέσα της δεκαετίας του 90 και μετά. Η στάση της ομοσπονδίας με τις συνεχείς παρεμβάσεις και κινητοποιήσεις σε υπουργεία και ΟΕΕ ήταν καθοριστική για την καθυστέρηση των αντιδραστικών αναδιαρθρώσεων σε αυτό τον τομέα. Η προσαρμογή συμπληρώνεται μέσα από την προώθηση του Εθνικού Πλαισίου Προσόντων από το Υπουργείο Παιδείας, όπου δίνεται **οριστικό τέλος στην έννοια του πτυχίου που οδηγεί σε επαγγελματικά δικαιώματα.** Βασικό ρόλο σε αυτή την κατεύθυνση έχει παίξει διαχρονικά το ΟΕΕ ως διαχειριστής των επαγγελματικών δικαιωμάτων. Παράλληλα οι μεγάλες ελεγκτικές εταιρίες με τα διάφορα κέντρα κατάρτισης παρέχουν πιστοποιήσεις με το «αζημίωτο», ετοιμάζοντας φτηνό, ευέλικτο και επιφανειακά μορφωμένο εργατικό δυναμικό, με βάση της απαιτήσεις της καπιταλιστικής αγοράς. **Δηλαδή πρόκειται για την δημιουργία μιας πυραμίδας, όπου οι συνάδελφοι μας αποκτούν βασικές δεξιότητες και η κορυφή, δηλαδή μια μικρή ελίτ (μέτοχοι, στελέχη κλπ) έχει πρόσβαση στην επιστημονική γνώση.** Κατ' επέκταση, παύουν σταδιακά τα όποια επαγγελματικά δικαιώματα υπήρχαν μέχρι σήμερα. Η εξέλιξη αυτή, δηλαδή η μείωση της αξίας της εργατικής δύναμης των μισθωτών του κλάδου μας σε συνδυασμό με τον αφανισμό δεκάδων χιλιάδων μικρών και αυτοαπασχολούμενων επαγγελματιών θέτει ως πρώτο καθήκον μας **το δυνάμωμα της κοινής δράσης μας, μέσα από πρωτοβουλίες μας απέναντι στα μονοπώλια του κλάδου.**

Σε αυτή την κατεύθυνση, σημαντικός σταθμός στην ιστορία της ΠΟΛ, είναι το 2013 η ενοποίηση των δυο σωματείων Αθήνας και Πειραιά σε συνδυασμό με την επέκταση του καταστατικού ως προς το δικαίωμα εγγραφής. Αυτό σημαίνει ότι

έχουμε πλέον το όχημα που θα εξασφαλίζει την συγκέντρωση δυνάμεων και την ενιαία δράση σε ταξική κατεύθυνση όλων των εργαζομένων στις μεγάλες εταιρείες του κλάδου σε επίπεδο Αττικής.

Επίσης, ανεξάντλητη η βοήθεια της Ομοσπονδίας μας στην ενίσχυση των σωματείων τόσο στα μεγάλα αστικά κέντρα όσο και στην περιφέρεια είναι ο ακρογωνιαίος λίθος στην ενδυνάμωση της λαϊκής συμμαχίας και στην οργάνωση της πάλης των συναδέλφων.

Συναδέλφισες, Συνάδελφοι,

Σήμερα, η ανασύνταξη και η ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος για τον κλάδο μας μεταφράζεται σε ισχυροποίηση των σωματείων της Ομοσπονδίας με εγγραφή νέων μελών, με την δημιουργία νέων σωματείων αλλά κύρια με την δημιουργία σωματειακών επιτροπών αγώνα και δυνάμωμα της παρέμβασης μας στους μεγάλους χώρους δουλειάς, που στον κλάδο μας είναι οι ελεγκτικές-λογιστικές εταιρίες.

Σημαίνει επίσης το δυνάμωμα της Λαϊκής Συμμαχίας με τον συντονισμό της δράσης με τους αυτοαπασχολούμενους και τους μικρούς επαγγελματίες του κλάδου.

Στην κατεύθυνση αυτή έχουν γίνει πολύ σημαντικά βήματα:

Τα σωματεία (κύρια της Αττικής και της Θεσσαλονίκης) παρεμβαίνουν σε όλες τις μεγάλες ελεγκτικές εταιρίες, οι οποίες έχουν διακριτό ρόλο και θέση στον ΣΕΒ καθώς και αποτελούν τους συμβούλους των εκάστοτε κυβερνήσεων.

Με περιοδείες, παρεμβάσεις για όλα τα προβλήματα που απασχολούν τους συναδέλφους μας (μισθοί, ωράριο, εντατικοποίηση κ.α.) σήμερα μετράμε μέλη των σωματείων μας σε κάθε μεγάλο χώρο δουλειάς. Με παρεμβάσεις μαζί με τα σωματεία καταφέραμε να αποσπάσουμε μικρές αλλά σημαντικές κατακτήσεις, να φρενάρουμε την εργοδοτική τρομοκρατία η οποία εκφραζόταν με απολύσεις.

Οργανώσαμε συσκέψεις και συντονίσαμε από κοινού την δράση μας με τους αυτοαπασχολούμενους, τους φοιτητές-σπουδαστές, τους ελεύθερους επαγγελματίες ενάντια π.χ στο ασφαλιστικό νόμο της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ τον προηγούμενο χρόνο, με κοινό αντίπαλο κυβέρνηση και μονοπώλια. Οργανώσαμε από κοινού παρεμβάσεις στο Υπουργείο Οικονομικών και Εργασίας, στην κεντρική διοίκηση του Ο.Ε.Ε.

Στο τελευταίο, στο 27^ο συνέδριο πήραμε την απόφαση η ΠΟΛ να ενταχτεί στις γραμμές της Παγκόσμιας Συνδικαλιστικής Ομοσπονδίας. Βεβαίως και στο παρελθόν στελέχη της ΠΟΛ έπαιξαν ουσιαστικό ρόλο στην ΠΣΟ. Για το σκοπό αυτό, στα πλαίσια του συνεδρίου, πραγματοποιήθηκε εκδήλωση για τα 70 χρόνια δράσης της ΠΣΟ με παρουσία του Γ.Γ. της και άλλων στελεχών της διοίκησης της. Στην συνέχεια συμμετείχαμε με αντιπροσωπεία της Ομοσπονδίας μας στην διεθνή συνάντηση που πραγματοποιήθηκε τον Ιούνιο στις Βρυξέλες για τον καλύτερο συντονισμό της δράσης των συνδικάτων σε Παγκόσμιο Επίπεδο απέναντι στις μεγάλες πολυεθνικές εταιρίες.

Συναδέλφισες, Συνάδελφοι

Είναι φανερό από την 60χρονη ιστορία της Ομοσπονδίας μας, όπως και του εργατικού κινήματος, ότι τίποτα δεν κατακτιέται χωρίς αγώνες. Αγώνες οι οποίοι βάζουν απέναντι τον πραγματικό εχθρό, τα μονοπώλια. Αγώνες που έρχονται σε ρήξη και σύγκρουση με την λογική του συμβιβασμού και του κοινωνικού εταιρισμού που προβάλλει η ηγεσία των κυβερνητικών-εργοδοτικών της ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ.

Η ΠΟΛ πάντα ήταν και συνεχίζει να είναι κομμάτι του ταξικού συνδικαλιστικού κινήματος. Διαχρονικά συγκρούεται με τα συμφέροντα της εργοδοσίας καθώς και με το αστικό κράτος. Αποδεικνύεται ότι αυτή η σωστή γραμμή πάλης, η ασυμβίβαστη κατεύθυνση του αγώνα που εμπνέεται από την πίστη στο δίκιο ότι εμείς οι εργαζόμενοι παράγουμε τον πλούτο και μας τον κλέβουν οι εργοδότες μας μπορεί να οδηγήσει στην μαζική οργάνωση της πάλης ακόμα και κάτω από τις πιο δύσκολες συνθήκες.

Σήμερα επαναβεβαιώνουμε τη συμμετοχή της ΠΟΛ στο ΠΑΜΕ, μπροστά και στην 4ή πανελλαδική συνδιάσκεψη. Αυτό σημαίνει σχέδιο δράσης τέτοιο που θα συμβάλλει στην ενότητα της δράσης όλων των σωματείων και ομοσπονδιών, που θα συμβάλλει στην ενίσχυση του ταξικού κινήματος στον κλάδο και συνολικά στη χώρα, αλλά βεβαίως και την ενίσχυση της διεθνιστικής αλληλεγγύης.

Σήμερα, με αισιοδοξία δίνουμε όλοι την μάχη για την επιτυχία της απεργίας την 24/11/2016, που για μας σημαίνει περισσότεροι απεργοί στον κλάδο μας, μαζικότερα απεργιακά μπλοκ των σωματείων πανελλαδικά. Σημαίνει μαζικές γενικές συνελεύσεις των σωματείων μας με περιεχόμενο και σχέδιο πάλης που θα δίνουν ώθηση στην οργάνωση του αγώνα μας.

Μπροστά στις εκλογές του σωματείου της Αττικής, δίνουμε όλες μας τις δυνάμεις για νέες εγγραφές, για μαζικοποίηση του σωματείου. Για μαζική εκλογοαπολογιστική συνέλευση την Τετάρτη 23/11/2016. Την μαζικοποίηση του σωματείου τόσο της Αττικής όσο και της υπόλοιπης Ελλάδας που είναι στην δύναμη της ΠΟΛ, την ίδρυση νέων σωματείων.

Αξιοποιούμε όλο το επόμενο διάστημα σε αυτήν την κατεύθυνση.

Έχουμε την δύναμη, την εμπειρία.

Με συλλογική και συντονισμένη δράση, με σχέδιο είμαστε σίγουροι ότι θα τα καταφέρουμε.

**ΣΤΑΘΕΡΑ ΣΤΗΝ ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑ ΜΕ ΤΟ ΤΑΞΙΚΟ
ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ
ΓΙΑ ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ**

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΛΟΓΙΣΤΩΝ (Π.Ο.Λ.)

ΚΑΝΙΓΓΟΣ 27, ΤΗΛ. (210) 38 10 081, ΦΑΞ 38 01 227, 106 82, ΑΘΗΝΑ

Web site: www.pol.org.gr E_mail: pol@otenet.gr